

Sammendrag.

Denne studien er en tekstanalyse av *De peccatorum meritis et remissione et de baptismo parvulorum*. Utgangspunktet for teksten er en konflikt mellom den katolske kirke og pelagianerne og teksten er skrevet av Augustin etter forespørsel fra tribunen Marcellinus. Tekstens drøftning går i stor grad ut på å argumentere for kirkens praksis med å døpe små barn. Hovedargumentet for denne drøftningen er at på grunn av arvesynden vil nyfødte som dør før de er døpt ende i fortapelsen. Analysen av *De peccatorum...* vil jeg ta videre inn i en sammenlikning av argumentasjonen i denne teksten med utdrag av teksten *De baptismo contra donatistas*.

Mitt metodiske utgangspunkt er å la disse ytringene gi mening gjennom en analyse av hvordan argumentasjonen i teksten drives mot tvetydighet og selvmotsigelse. Gjennom å grave i teksten etter inkonsistens og diskontinuitet har jeg forsøkt å komme frem til *hva* det er som gjør deler av argumentasjonen i teksten selvmotsigende for dermed å kunne være i stand til å påpeke mulige grunner til *hvorfor* det er slik. Det som gjør den selvmotsigende er *måten* enkelte grunnleggende begreper blir brukt for å gi autoritet til, og for å legitimere meningsytringer. Meningsytringer gis autoritet gjennom bruken av visse ideer, begreper, og disse får en funksjon i argumentasjonen som jeg kaller ”første prinsipper”. Et første prinsipp tar form som en sannhet som ikke kan gis noen annen mening enn den som blir uttrykt. Hva som er et første prinsipp vil variere noe fra en argumentasjon til en annen, selv innenfor denne samme teksten.

Guds rettferdige plan er en viktig del av prinsippet om Guds allmektighet, og blir egentlig et prinsipp i seg selv i form av ideen om predestinasjon. Dette er tema for den andre delen av min problemstilling. Jeg ønsket å se på hvilken måte begrepene ”nåde” og ”predestinasjon” ble nyansert forskjellig i teksten *De baptismo contra donatistas* og *de peccatorum meritis et remissione*. Disse tekstene ble skrevet med litt over ti års mellomrom, og er deler av to forskjellige konflikter, men samme diskurs. Gjennom en inngående analyse av måten de blir brukt i to forskjellige tekster som omhandler dåpen har jeg argumentert for resultatet av de forskjellige nyanseringene som i hovedsak er en dreining av meningsinnholdet i begrepet nåde. Nåden får en ekskluderende funksjon i *De peccatorum...* mens i *De baptismo...* får den en inkluderende funksjon. Dette får også følger for rettferdighetsbegrepet.